

**การพัฒนาแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือ
และผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**

เอกชัย ศรีบุญเรือง

โรงเรียนศรีบุญยานนท์ จังหวัดนนทบุรี

*Corresponding author

E-mail address: aekkachai_sri@sb.ac.th

รับบทความ: 8 ธันวาคม 2568

แก้ไขบทความ: 1 มกราคม 2569

ตอบรับบทความ: 13 กุมภาพันธ์ 2569

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 3) เปรียบเทียบระดับความคล่องแคล่วว่องไวก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง และระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มควบคุมที่มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ จำนวน 80 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน และกลุ่มควบคุม 40 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ 8 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าความเชื่อมั่นและอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ 3) แบบทดสอบความคล่องแคล่วว่องไว และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 82.67/84.63 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของกลุ่มทดลองเฉลี่ย (16.95) สูงกว่ากลุ่มควบคุม (16.63) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ด้านความคล่องแคล่วว่องไว พบว่าหลังเรียนกลุ่มทดลอง (12.27) วินาที มีความคล่องแคล่วดีกว่ากลุ่มควบคุม (12.95 วินาที) และเมื่อเปรียบเทียบภายในกลุ่มทดลอง พบว่าหลังเรียนมีความคล่องแคล่วว่องไวดีกว่าก่อนเรียน (13.16 วินาที) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการสอนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยรูปแบบการสอนนี้สามารถพัฒนาได้ทั้งทักษะทางวิชาการและสมรรถภาพทางกายไปพร้อมกัน

คำสำคัญ: รูปแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบอง, การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือ, ความคล่องแคล่วว่องไว

บทความวิจัย

การพัฒนาแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND
AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

Ekkachai Sribunrueang

Sriboonyanon School

*Corresponding author

E-mail address: aekkachai_sri@sb.ac.th

Received: December 8, 2025

Revised: January 1, 2026

Accepted: February 13, 2026

Abstract

The purposes of this research were: 1) to develop a Krabi-Krabong teaching model based on cooperative active learning with an efficiency of 80/80; 2) to compare academic achievement between the experimental and control groups; 3) to compare agility levels within the experimental group (pre-test and post-test) and between the experimental and control groups; and 4) to examine students' satisfaction with the developed teaching model. This study utilized a quasi-experimental design, specifically a pre-test/post-test control group design. The sample consisted of 80 Grade 7 students at Sriboonyanon School, obtained through cluster random sampling and divided into an experimental group (n=40) and a control group (n=40). Research instruments included eight lesson plans, an academic achievement test with validated reliability and discrimination power, an agility test, and a satisfaction questionnaire. Data were analyzed using mean, standard deviation, and t-test statistics. The findings indicated that: 1) the developed teaching model reached an efficiency (E1/E2) of 82.67/84.63, exceeding the 80/80 criterion. 2) The average post-test academic achievement score of the experimental group (16.95) was significantly higher than that of the control group (16.63) at the .05 level. 3) Regarding agility, the experimental group achieved a significantly better post-test time (12.27 seconds) compared to the control group (12.95 seconds). Within the experimental group, post-test agility significantly improved from the pre-test score (13.16 seconds) at the .05 level. 4) Students expressed an overall high level of satisfaction with the teaching model. In conclusion, the developed cooperative active learning model effectively enhances both academic skills and physical agility simultaneously.

Keywords: Krabi Krabong Learning Model, Cooperative Active Learning, Agility

บทความวิจัย

การพัฒนาแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND
AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

บทนำ

ในปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีมีความทันสมัยมากยิ่งขึ้นส่งผลทำให้เด็กและเยาวชนของประเทศมีภาวะในการติดโทรศัพท์มือถือ เวลาส่วนมากมีแค่นั่งก้มหน้าและใช้สองมือจับโทรศัพท์ มีสมาธิคอยบังคับนิ้วหัวแม่มือทั้งสองกดหน้าจอตามแต่เกมจะพาไป ทำให้ไม่ได้เคลื่อนไหวร่างกายส่วนที่เป็นกล้ามเนื้อใหญ่ ส่งผลต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการไม่เป็นไปตามธรรมชาติของแต่ละวัย ทำให้การประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวันจึงไม่ดีเท่าที่ควร มีปัญหาในการเรียนรู้เพราะไม่สามารถควบคุมสมาธิและอารมณ์ได้รวมไปถึงการเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ กระทรวงศึกษาธิการได้กล่าวถึงวิชา พลศึกษา ว่าเป็นการส่งเสริมผู้เรียนให้มีพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาโดยนាំการเคลื่อนไหวร่างกายที่ได้เลือกสรรแล้วเป็นสื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ เป้าหมายของการเรียนพลศึกษาเป็นการพัฒนาและส่งเสริมเด็กให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางกาย การออกกำลังกายและเล่นกีฬา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดเนื้อหาสาระไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬาไทยและกีฬาสากล ซึ่งกระบี่กระบองจัดเป็นกีฬาไทยประเภทหนึ่ง การจัดการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษาและศิลปะป้องกันตัวควรเน้นการส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างเต็มที่ เพื่อให้เกิดพัฒนาการรอบด้าน ทั้งด้านองค์ความรู้ทางวิชาการและทักษะเชิงปฏิบัติ ซึ่งรวมถึงสมรรถภาพทางกายที่ดี การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Student-centered learning) และการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ถือเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพสูงในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์, การแลกเปลี่ยนความรู้, และการพัฒนาทักษะทางสังคมไปพร้อมกัน ในบริบทของวิชากระบี่กระบอง ซึ่งเป็นศิลปะการต่อสู้ประจำชาติที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้วิชานี้เป็นมากกว่าการปฏิบัติทางกายภาพ แต่ยังเป็นการส่งเสริมความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในหลักการและคุณค่าของวิชาอีกด้วย

วิชากระบี่กระบองเป็นวิชาทางพลศึกษาที่เป็นกีฬาไทยชนิดหนึ่งเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวประจำชาติที่มีคุณค่าสูงทั้งทางกายภาพและวัฒนธรรม วิชากระบี่กระบองเป็นศิลปะศาสตร์การกีฬาประเภทการต่อสู้ป้องกันตัวที่มีคุณค่าและอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียนอเนกประการเป็นกิจกรรมทางพลศึกษาอย่างดีเลิศ ซึ่งผู้เล่นต้องใช้ทักษะและสมรรถภาพทางกาย ทั้งยังเป็นการถ่ายทอดศิลปะการกีฬาประจำชาติของไทยให้กับเยาวชนอันจะเป็นการปลูกฝังความซาบซึ้งและความสำนึกในประวัติศาสตร์ของชาติไทย ความรู้สึกรักเกื้อกูลต่อกันที่ต่อบรรพบุรุษที่ได้รักษาผืนแผ่นดินไทยไว้ด้วยความสามารถและกล้าหาญ (Chawisuttigul, 1995) ผู้เรียนกระบี่กระบองต้องใช้ความสำคัญต่อสมรรถภาพทางกายหลายองค์ประกอบเพื่อที่จะส่งเสริมการเล่นกระบี่กระบองให้มีประสิทธิภาพ (Apiwongngam, 2018) โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคล่องแคล่วว่องไว (Agility) ซึ่งเป็นสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะ (Skill-Related Physical Fitness) เพื่อใช้ในการเปลี่ยนทิศทาง การหลบหลีก และการเข้าต่อสู้ได้อย่างฉับพลัน การพัฒนาตัวแปรนี้ต้องอาศัยกระบวนการทางระบบประสาทสั่งการและการจดจำรูปแบบการเคลื่อนไหวที่แม่นยำ (Samahito, 2013) กล่าวได้ว่า สมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะ เป็นสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุนให้เกิดระดับความสามารถและทักษะในการแสดงออกของการเคลื่อนไหว และการเล่นกีฬามีประสิทธิภาพมากขึ้นซึ่งนอกจากจะประกอบด้วยสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับสุขภาพซึ่ง ได้แก่ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความอดทนของกล้ามเนื้อความอ่อนตัวความอดทนของระบบหัวใจและไหลเวียนเลือดและองค์ประกอบของร่างกายแล้ว

บทความวิจัย

การพัฒนารูปแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

ยังประกอบด้วยสมรรถภาพทางกายในด้านต่อไปนี้เป็นคือ ความเร็ว กำลังของกล้ามเนื้อ ความคล่องแคล่วว่องไว การทรงตัว เวลาปฏิบัติกริยาและการทำงานที่ประสานกัน ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีสมรรถภาพทางกาย ทั้งทางด้านความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ แขนและมือ ความแข็งแรงและความอดทนของกล้ามเนื้ออย่างต่อเนื่อง 5-10 นาที ความอ่อนตัว ความคล่องแคล่วว่องไว ความอดทนของระบบหัวใจและไหลเวียนเลือด ดังนั้นสมรรถภาพทางกายจึงมีความสำคัญต่อการเล่นกระบี่กระบอง ผู้เรียนจะไม่สามารถแสดงได้อย่างเต็มที่ต่อเนื่องหากขาดสมรรถภาพทางกายที่ดี

อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนรู้วิชาการกระบี่กระบองในปัจจุบันยังคงยึดรูปแบบดั้งเดิมที่เน้นการบรรยายและสาธิตจากครูเป็นหลัก ทำให้นักเรียนขาดการมีส่วนร่วมเชิงรุกและขาดแรงจูงใจ แนวทางในการแก้ปัญหาดังกล่าวคือการนำหลักการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) มาผสมผสานกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางในงานวิจัยทางด้านการศึกษว่าสามารถช่วยเพิ่มการมีส่วนร่วมและส่งเสริมผลลัพธ์การเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี การบูรณาการแนวคิดเหล่านี้จะช่วยสร้างรูปแบบการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าวิธีการแบบเดิม Phungsai and Kaewjarasvilai (2014) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถใช้พัฒนาองค์ความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมนักเรียนได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยการตั้งประสบการณ์และศักยภาพเดิมของนักเรียนแต่ละคนออกมาอย่างเต็มที่ ช่วยให้เกิดคุณภาพต่อการจัดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ดังที่ Promboon (1997) กล่าวว่า จุดเน้นของการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม คือการให้นักเรียนมีส่วนร่วมทางด้านจิตใจ การได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ได้รับการฝึกฝนทักษะชีวิตต่างๆ การแสวงหาความรู้ การคิด การจัดการความรู้ การแสดงออก การสร้างความรู้ใหม่ และการทำงาน ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติจากกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อสร้างความรู้ที่มีความหมายด้วยตนเอง มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และแก้ปัญหาาร่วมกัน การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันและมีบทบาทหน้าที่ในการทำกิจกรรมอย่างเท่าเทียมกัน กิจกรรมการเรียนรู้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอภิปราย การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกันในการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ ต้องอาศัยองค์ประกอบทั้ง 5 ประการ ได้แก่ 1) การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (Positive Interdependence) สมาชิกในกลุ่มต้องทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเดียวกัน ความสำเร็จของคนหนึ่งคือความสำเร็จของทุกคน 2) การปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด (Promotive Interaction) มีการช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างสมาชิกในกลุ่มอย่างใกล้ชิด 3) การมีความรับผิดชอบส่วนบุคคล (Individual Accountability): สมาชิกแต่ละคนต้องรับผิดชอบในส่วนของตัวเอง เพื่อให้มั่นใจว่าทุกคนได้เรียนรู้ 4) การมีทักษะการทำงานกลุ่ม (Social Skills): สมาชิกมีทักษะทางสังคมที่จำเป็น เช่น การสื่อสาร การแก้ปัญหา และการเป็นผู้นำ 5) การมีกระบวนการกลุ่ม (Group Processing): มีการทบทวนและประเมินผลการทำงานของกลุ่ม เพื่อปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ในครั้งต่อไป (Phomma and Tingsabhat, 2023) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นแนวทางการสอนที่ให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาทักษะและความสามารถรอบด้าน ทั้งในด้านวิชาการและทักษะชีวิต ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มมีความรับผิดชอบร่วมกันในการเรียนรู้และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (Chunhahotianan and Yamngamruea, 2022) การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางสังคมและกลไก เช่น การสื่อสาร การทำงานเป็นทีม และการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น นอกจากนี้ยังเป็นการฝึกให้ผู้เรียนรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง และยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนวิชาพลศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนาทักษะชีวิตและทักษะการปฏิบัติให้แก่ผู้เรียนไปพร้อมๆ กัน

การเลือกศึกษาตัวแปรความคล่องแคล่วว่องไว เป็นตัวแปรตามในงานวิจัยนี้ มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการควบคุม การเคลื่อนไหว และการเรียนรู้ทักษะกลไก เนื่องจากความคล่องแคล่วว่องไวจัดเป็นสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะ

บทความวิจัย

การพัฒนาแบบการสอนวิชาการกระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND
AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการทางสรีรวิทยาและระบบประสาทสั่งการที่ซับซ้อน ทั้งการรับรู้ข้อมูล การตัดสินใจ และการตอบสนองเชิงกลไก ในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในบริบทของวิชาการกระบอง ทักษะดังกล่าวมีความจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากผู้เรียนต้องอาศัยการก้าวเท้าเปลี่ยนทิศทาง การหลบหลีก และการเข้าสู่ที่ต้องอาศัยการประสานงานของระบบประสาทและกล้ามเนื้ออย่างฉับพลัน การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือ มีกลไกสำคัญในการพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวผ่านองค์ประกอบ 2 ส่วนหลัก ดังนี้ 1. กลไกจากการเรียนรู้เชิงรุก หัวใจสำคัญของการเรียนรู้เชิงรุกคือการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งในมิติทางพลศึกษาช่วยเพิ่มความถี่และความเข้มข้นของการฝึกปฏิบัติ การที่นักเรียนได้เคลื่อนไหวร่างกายอย่างกระตือรือร้นผ่านกิจกรรมที่ผู้วิจัยออกแบบ จะส่งผลให้เกิดการปรับตัวทางระบบประสาท และการจดจำรูปแบบการเคลื่อนไหว เมื่อผู้เรียนได้ฝึกเปลี่ยนทิศทางและความคมชัดของวงของร่างกายซ้ำๆ ในสถานการณ์จริง จะช่วยพัฒนาความสามารถในการควบคุมกล้ามเนื้อและการทำงานที่ประสานกัน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของความคล่องแคล่วว่องไว 2. กลไกจากการเรียนรู้แบบร่วมมือ องค์ประกอบของการพึ่งพาอาศัยกัน และการปฏิสัมพันธ์เชิงบวก เป็นปัจจัยกระตุ้นทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อสมรรถภาพทางกาย ในสภาพการเรียนรู้แบบกลุ่มย่อย นักเรียนจะได้รับข้อมูลป้อนกลับจากเพื่อนและการมีต้นแบบจากการสังเกตเพื่อน ซึ่งตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม การสังเกตและได้รับคำแนะนำจากเพื่อนวัยเดียวกันจะช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงเทคนิคการจัดวางเท้า และการเคลื่อนที่ได้รวดเร็วกว่าการฝึกเพียงลำพัง นอกจากนี้ ความรับผิดชอบต่อเป้าหมายของกลุ่มยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจภายใน ทำให้นักเรียนทุ่มเทความพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมที่มีความยากท้าทาย ส่งผลให้ระบบร่างกายได้รับการกระตุ้นในระดับที่เพียงพอต่อการพัฒนาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว ด้วยเหตุนี้ การบูรณาการแนวทางการเรียนรู้เชิงรุกที่เน้นการปฏิบัติเข้ากับการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม จึงเป็นแนวทางที่มีพื้นฐานทางทฤษฎีรองรับอย่างชัดเจนในการยกระดับความคล่องแคล่วว่องไวของผู้เรียน ซึ่งเป็นมากกว่าการฝึกทักษะทางกายเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการพัฒนาทั้งกระบวนการรับรู้และการตอบสนองของร่างกายอย่างเป็นระบบ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเพื่อพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือ ขึ้นมาโดยเฉพาะสำหรับวิชาการกระบอง เพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของผู้เรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาแบบการสอนวิชาการกระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนรู้วิชาการกระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้วิชาการกระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

บทความวิจัย

การพัฒนาแบบแผนการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

วิธีดำเนินการวิจัย

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มควบคุมที่มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 12 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 448 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มใช้กลุ่มตัวอย่าง 2 ห้องเรียน รวม 80 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม จากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการจับฉลากเพื่อแบ่งกลุ่ม กลุ่มทดลอง 1 ห้อง (n=40) เรียนด้วยรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง (n=40) เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ข้อมูลพื้นฐาน: กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 13.05 ปี มีทั้งเพศชายและเพศหญิงในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน โดยนักเรียนทุกคนยังไม่เคยมีประสบการณ์การเรียนรู้วิชาการกระบี่กระบองมาก่อนในระดับชั้นประถมศึกษา

เกณฑ์คัดเข้าและคัดออก

1. เกณฑ์คัดเข้า นักเรียนที่มีสุขภาพแข็งแรง ไม่มีโรคประจำตัวที่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติวิชาการกระบี่กระบอง และเข้าเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด
2. เกณฑ์คัดออก นักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บระหว่างการทดลองจนไม่สามารถปฏิบัติทักษะได้ หรือนักเรียนที่ขอย้ายสถานศึกษาในระหว่างการศึกษาวิจัย

ตัวแปรอิสระ คือ รูปแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

- ตัวแปรตาม คือ
1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกระบี่กระบอง
 2. ความคล่องแคล่วว่องไว

เครื่องมือในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือ ที่พัฒนาขึ้นตามรูปแบบ จำนวน 8 แผน
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกระบี่กระบอง
3. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT) วิ่งเก็บของ (Shuttle Run) เพื่อทดสอบความคล่องแคล่วว่องไว
4. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาการกระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 แผน ได้ผ่านการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 ท่าน ซึ่ง ได้แก่ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00 ซึ่งมีค่า IOC ≥ 0.67 ถือว่าผ่านเกณฑ์ ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้วิชาการกระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.67/84.63 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80

บทความวิจัย

การพัฒนาแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND
AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การจัดการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบหาความถูกต้องความสอดคล้องของเนื้อหา และความเหมาะสม เพื่อประเมินคุณภาพของเครื่องมือ ซึ่งนำมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าระหว่าง 0.67–1.00 ใช้สูตร KR-20 สำหรับแบบทดสอบ ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20–0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) แบบ Likert 5 ระดับ เกณฑ์การประเมิน ระดับ 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด ระดับ 4 หมายถึง พึงพอใจมาก ระดับ 3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง ระดับ 2 หมายถึง พึงพอใจน้อย ระดับ 1 หมายถึง ความพึงพอใจน้อยที่สุด แบบสอบถามประกอบไปด้วยด้านกิจกรรมการเรียนรู้ด้านครูผู้สอน และด้านพัฒนาการเรียนรู้นักเรียน รวมจำนวน 24 ข้อ และนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบหาความถูกต้อง ความสอดคล้องของเนื้อหา และความเหมาะสม เพื่อประเมินคุณภาพของเครื่องมือ ซึ่งนำมาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) และค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าระหว่าง 0.67–1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ผล

1. ทดสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการดำเนินการทดลองใช้แผนการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มตัวอย่างตลอดระยะเวลาการเรียนรู้ โดยครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนที่พัฒนาไว้และเก็บข้อมูลระหว่างเรียน (E1) จากคะแนนเฉลี่ยของแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมระหว่างเรียนทุกครั้งและเก็บข้อมูลหลังเรียน (E2) จากคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน โดยพิจารณาจากค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้จากการวิเคราะห์ E1/E2

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสอนกระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเริ่มใช้รูปแบบการเรียนรู้ ดำเนินการจัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และทดสอบ Try-out กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากนั้นให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำ แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ก่อนเริ่มการเรียนตามแผน และทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) เมื่อสิ้นสุดการสอน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยใช้สถิติ t-test dependent เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยก่อนและหลังเรียน

3. ทดสอบสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนโดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT) วิ่งเก็บของ (Shuttle Run) เพื่อทดสอบความคล่องแคล่วว่องไว โดยทำการทดสอบ 2 ครั้ง และเลือกค่าเวลาที่ดีที่สุด (หน่วยเป็นวินาที)

4. หาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยจัดทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อรูปแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ข้อคำถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert scale) ครอบคลุมด้านเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอนของครู การมีส่วนร่วมของผู้เรียนและประโยชน์ที่ได้รับ ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมแบบสอบถามดังกล่าวผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) หลังจากสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้นักเรียน

บทความวิจัย

การพัฒนารูปแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อสรุประดับความพึงพอใจ ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคสร้างตามมาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีเกณฑ์ การให้คะแนนออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด 5 คะแนน คือ เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด 4 คะแนน คือเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก 3 คะแนน คือเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง 2 คะแนน คือเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย 1 คะแนน คือเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการดำเนินงาน และประโยชน์ที่จะได้รับจากงานวิจัยให้นักเรียนและผู้ปกครองได้รับทราบอย่างชัดเจน ผู้วิจัยได้ดำเนินการขอความยินยอม (Informed Consent) โดยสมัครใจก่อนเริ่มการทดลอง อีกทั้งมีการรักษาความลับของข้อมูลส่วนบุคคล โดยรายงานผลการวิจัยในภาพรวมเพื่อใช้ประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานจริยธรรมวิชาชีพครูและการวิจัยในชั้นเรียน และสามารถถอนตัวได้ทุกเมื่อ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย
2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. ค่าร้อยละ
4. t-test)

แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
กลุ่มทดลอง (E)	T ₁	X	T ₂
กลุ่มควบคุม (C)	T ₁	-	T ₂

E แทน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)

C แทน กลุ่มควบคุม (Control Group)

T₁ แทน การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

X แทน การเรียนด้วยรูปแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบ

ร่วมมือ

T₂ แทน การทดสอบหลังเรียน (Post-test)

บทความวิจัย

การพัฒนาารูปแบบการสอนวิชาการกระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND
AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

ผลการวิจัย

ข้อมูลลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและอายุ

เพศ	กลุ่มทดลอง (n=40)	กลุ่มควบคุม (n=40)	รวม (N=80)
ชาย	20	18	38
หญิง	20	22	42
อายุเฉลี่ย (ปี)	13.03	13.08	13.05

จากตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีลักษณะพื้นฐานด้านเพศและอายุที่ใกล้เคียงกัน โดยนักเรียนอายุเฉลี่ย 13.05 ปี ซึ่งเป็นวัยที่กำลังมีพัฒนาการทางด้านร่างกายและสมรรถภาพทางกายที่สำคัญ

1. การวิจัยการพัฒนาารูปแบบการสอนวิชาการกระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ วิชาการกระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จำนวน (คน)	ประสิทธิภาพด้านกระบวนการ (E ₁)	ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E ₂)	E ₁ /E ₂
40	82.67	84.63	82.67/84.63

จากตารางที่ 2 พบว่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ วิชาการกระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.67/84.63 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกระบองของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม

กลุ่ม	n (คน)	$\bar{X}$ (คะแนน)	SD	ผลต่างของค่าเฉลี่ย	t	df	Sig 1 tailed
กลุ่มทดลอง	40	13.53	1.72	0.40	1.055	78	.147
กลุ่มควบคุม	40	13.13	1.67				

จากตารางที่ 3 พบว่า การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนทั้งสองกลุ่มของผู้เรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.53 คะแนน กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.13 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบแล้วมีความแตกต่างกันเท่ากับ 0.40 คะแนน ดังนั้น จากการทดสอบสถิติ t พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างผู้เรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทความวิจัย

การพัฒนาแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกระบี่กระบองหลังเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม

กลุ่ม	n (คน)	$\bar{X}$ (คะแนน)	SD	ผลต่างของค่าเฉลี่ย	t	df	Sig 1 tailed
กลุ่มทดลอง	40	16.95	0.64	0.32	1.829*	78	.036
กลุ่มควบคุม	40	16.63	0.93				

จากตารางที่ 4 พบว่า การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของทั้งสองกลุ่มของผู้เรียน กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.95 คะแนน กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.63 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบแล้วมีความแตกต่างกันเท่ากับ 0.32 คะแนน ดังนั้น จากการทดสอบสถิติ t พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างผู้เรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เปรียบเทียบระดับความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้รูปแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 5 สมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	n (คน)	$\bar{X}$ (วินาที)	SD	ผลต่างของค่าเฉลี่ย	t	df	Sig 1 tailed
กลุ่มทดลอง	40	12.27	0.44	0.68	-2.869	46	.003
กลุ่มควบคุม	40	12.95	1.43				

จากตารางที่ 5 พบว่า การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความคล่องแคล่วว่องไวหลังเรียนทั้งสองกลุ่มของผู้เรียน กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.27 วินาที กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.95 วินาที เมื่อเปรียบเทียบแล้วมีความแตกต่างกันเท่ากับ 0.68 วินาที ดังนั้น จากการทดสอบสถิติ t พบว่า ค่าเฉลี่ยระดับความคล่องแคล่วว่องไวระหว่างผู้เรียนกลุ่มทดลองดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 สมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังเรียน (วินาที)

กลุ่มควบคุม	n (คน)	$\bar{X}$ (วินาที)	SD	ผลต่างของค่าเฉลี่ย	T	Sig 1 tailed
ก่อนเรียน	40	14.05	0.70	-1.10	-4.06	.0001
หลังเรียน	40	12.95	1.43			

จากตารางที่ 6 พบว่า การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความคล่องแคล่วว่องไวของผู้เรียน กลุ่มควบคุมก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.05 วินาที หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.95 วินาที เมื่อเปรียบเทียบแล้วมีความแตกต่างกันเท่ากับ -1.10 วินาที ดังนั้น จากการทดสอบสถิติ t พบว่า ค่าเฉลี่ยระดับความคล่องแคล่วว่องไวของกลุ่มควบคุมหลังเรียนดีกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทความวิจัย

การพัฒนาารูปแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND
AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

ตารางที่ 7 สมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียน (วินาที)

กลุ่มทดลอง	n (คน)	$\bar{X}$ (วินาที)	SD	ผลต่างของค่าเฉลี่ย	T	df	Sig 1 tailed
ก่อนเรียน	40	13.16	1.22	0.89	-4.84		.0001
หลังเรียน	40	12.27	0.44				

จากตารางที่ 7 พบว่า การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.16 วินาที หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.27 วินาที เมื่อเปรียบเทียบแล้วมีความแตกต่างกัน เท่ากับ 0.89 วินาที ดังนั้น จากการทดสอบสถิติ t พบว่า ค่าเฉลี่ยระดับความคล่องแคล่วว่องไวของกลุ่มทดลองหลังเรียน ดีกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ร่วมกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 8 ผลการสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชากระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ที่	รายการที่ประเมิน	ผลการวิเคราะห์		
		$\bar{X}$	SD	แปลผล
1. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้				
1.1	กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มทำให้นักเรียนสนุกกับการเรียนมากขึ้น	4.18	0.96	มาก
1.2	นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงและมีโอกาสแสดงความสามารถในระหว่างเรียน	4.28	0.72	มากที่สุด
1.3	กิจกรรมที่ทำในกลุ่มมีความท้าทายและทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น	4.33	0.86	มากที่สุด
1.4	การเรียนรู้แบบนี้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจประโยชน์ของการออกกำลังกายได้ดีขึ้น	4.15	0.83	มาก
รวมด้านกิจกรรมการเรียนรู้		4.23	0.64	มากที่สุด
2. ด้านการมีส่วนร่วมและปฏิสัมพันธ์				
2.1	นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่มอย่างอิสระ	4.18	0.84	มาก
2.2	นักเรียนรู้สึกตัวตัวเองมีบทบาทสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม	4.05	0.96	มาก
2.3	การทำงานกลุ่มช่วยให้นักเรียนรู้สึกกล้าแสดงออกมากขึ้น	4.03	1.00	มาก
2.4	นักเรียนได้ช่วยเหลือเพื่อนและเพื่อนก็ช่วยเหลือในการเรียน	4.28	0.82	มากที่สุด
รวมด้านการมีส่วนร่วมและปฏิสัมพันธ์		4.13	0.77	มาก
3. ด้านการพัฒนาสมรรถภาพทางกาย				
3.1	การเรียนการสอนนี้ช่วยให้นักเรียนรู้สึกว่าร่ากายแข็งแรงและทนทานของกล้ามเนื้อมากขึ้น	4.30	0.82	มากที่สุด
3.2	กิจกรรมที่ทำในชั้นเรียนช่วยให้นักเรียนมีความคล่องแคล่วมากขึ้น	4.10	0.84	มาก

บทความวิจัย

การพัฒนารูปแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

ที่	รายการที่ประเมิน	ผลการวิเคราะห์		
		$\bar{X}$	SD	แปลผล
3.3	การเรียนรู้วิชากระบี่กระบองมีประโยชน์ด้านการพัฒนาปฏิกิริยาตอบสนองของร่างกาย	4.33	0.76	มากที่สุด
3.4	พัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวร่างกายที่ใช้ระบบประสาทควบคุมกล้ามเนื้อและอุปกรณ์	4.38	0.77	มากที่สุด
รวมด้านการพัฒนาสมรรถภาพทางกาย		4.28	0.67	มากที่สุด
4. ด้านครูผู้สอน				
4.1	ครูมีการเตรียมการสอน	4.48	0.68	มากที่สุด
4.2	ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา	4.28	0.85	มากที่สุด
4.3	ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน	4.25	0.78	มากที่สุด
4.4	ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน	4.65	0.58	มากที่สุด
รวมด้านครูผู้สอน		4.41	0.63	มากที่สุด
5. ด้านผู้เรียน				
5.1	นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ	4.43	0.78	มากที่สุด
5.2	นักเรียนมีความกระตือรือร้นตั้งใจในการเรียนและการฝึกซ้อม	4.20	0.79	มาก
5.3	นักเรียนจดจำในสิ่งที่ครูสอนได้	4.15	0.80	มาก
5.4	นักเรียนเห็นคุณค่าของการเรียนวิชากระบี่กระบอง	4.20	0.79	มาก
รวมด้านผู้เรียน		4.24	0.65	มากที่สุด
6. ด้านรูปแบบการสอน				
6.1	นักเรียนชอบการเรียนการสอนแบบนี้มากกว่าแบบปกติ	3.98	0.95	มาก
6.2	การเรียนแบบนี้ทำให้นักเรียนอยากมาเรียนวิชากระบี่กระบองมากขึ้น	3.78	1.17	มาก
6.3	นักเรียนคิดว่ารูปแบบการเรียนรู้นี้ควรนำไปใช้กับวิชาอื่นๆ ด้วย	3.83	0.98	มาก
6.4	นักเรียนรู้สึกพึงพอใจกับการเรียนวิชากระบี่กระบองแบบนี้มาก	4.08	0.86	มาก
รวมด้านรูปแบบการสอน		3.91	0.89	มาก
รวม		4.20	0.62	มาก

จากตารางที่ 8 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้นี้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของการจัดการเรียนการสอนโดยรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20 \pm 0.62$) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.23 \pm 0.64$) ด้านการพัฒนาสมรรถภาพทางกายในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.28 \pm 0.67$) ด้านครูผู้สอนในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.41 \pm 0.63$) ด้านผู้เรียนในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24 \pm 0.65$) ด้านการมีส่วนร่วมและปฏิสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13 \pm 0.77$) ด้านรูปแบบการสอนในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91 \pm 0.89$)

บทความวิจัย

การพัฒนาแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND
AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

สรุปและอภิปรายผล

การพัฒนาแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือ พบว่ารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.67/84.63 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 รูปแบบนี้ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งยังช่วยพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวของกลุ่มทดลองให้ดีขึ้นกว่าก่อนเรียนและสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการสอนในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีประเด็นสำคัญที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. ผลการพัฒนาแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.67/84.63 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 ทั้งนี้เนื่องจากจากรูปแบบการสอนวิชาการกระบี่กระบองจัดทำขึ้นตามหลักการของการเรียนแบบร่วมมือที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน การฝึกเป็นรายบุคคล การร่วมกิจกรรมสัมพันธ์ในกลุ่มเล็ก ๆ การสร้างแรงจูงใจที่ดี ชื่นชมให้ปฏิบัติ การแสดงออก การให้ดูต้นแบบ การให้นักเรียนฝึกในสถานการณ์ต่างๆ มีการแจ้งรายงานผลและการเปิดโอกาสให้สมาชิกเสนอความคิดเห็นใหม่ ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนในสิ่งที่เหมาะสมที่สุด นักเรียนได้รับการฝึกการเป็นผู้นำ การไว้วางใจผู้อื่น การตัดสินใจ การแก้ปัญหา การสร้างสัมพันธภาพ การเห็นใจผู้อื่นและรับผิดชอบจึงส่งผลให้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Srisamut et al. (2014) ที่ระบุว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Student-centered learning) และการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพสูงในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์และการพัฒนาทักษะรูปแบบนี้ประสบความสำเร็จในการบูรณาการหลักการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการลงมือปฏิบัติจริง

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของกลุ่มทดลองเฉลี่ย (16.95) สูงกว่ากลุ่มควบคุม (16.63) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มควบคุมเกิดจากการปรับเปลี่ยนบทบาทผู้เรียนจากผู้รับ มาเป็นผู้ปฏิบัติอย่างต้นตัว โดยเฉพาะในขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลป้อนกลับกับคู่มือ และส่งเสริมกระบวนการกลุ่มเพื่อสร้างสรรค์ทำท่า กระบวนการนี้ช่วยลดข้อจำกัดของการสอนแบบดั้งเดิมที่เน้นการบรรยายและสาธิตจากครูเพียงฝ่ายเดียวทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเชิงลึกในทักษะกลไกผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการพึ่งพาอาศัยกันในกลุ่ม ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผลการวิจัยนี้แตกต่างจากการเรียนแบบปกติ คือการใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งช่วยลดความเบื่อหน่ายในการฝึกซ้ำของทักษะพลศึกษา การที่นักเรียนได้รับข้อมูลป้อนกลับจากเพื่อนและการสังเกตต้นแบบการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องจากเพื่อนในกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมช่วยให้นักเรียนสามารถปรับปรุงเทคนิคการจัดวางท่าและการทรงตัวได้รวดเร็วขึ้น ซึ่งแตกต่างจากการสอนแบบปกติ การที่นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเฉลี่ยถึง 16.95 คะแนนแสดงให้เห็นว่าการได้ลงมือปฏิบัติจริงและช่วยเหลือกันในกลุ่มย่อย เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจเชิงลึกสอดคล้องกับงานวิจัยของ Dyson and Grineski (2001) และ Aphichitrakul, et al. (2020) ที่ยืนยันว่าการเรียนแบบร่วมมือช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ในวิชาพลศึกษาได้ดีกว่าการเน้นครูเป็นศูนย์กลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Thongmak and Khamthoon (2023) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลรวมค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบทักษะวอลเลย์บอลของกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลรวมค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบทักษะวอลเลย์บอล หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือมีการจัดกิจกรรมโดยส่งเสริมให้ผู้เรียนช่วยกันลงมือปฏิบัติและตามความต้องการของผู้เรียน จึงทำให้มีความ

บทความวิจัย

การพัฒนาแบบแผนการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

มุ่งมั่นตั้งใจ กลุ่มทดลองจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงและมีพัฒนาการทางด้านความรู้ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นรูปแบบที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กิจกรรมกลุ่มและส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้อีกด้วย

3. ด้านความคล่องแคล่วว่องไว พบว่าหลังเรียนกลุ่มทดลอง (12.27) วินาที มีความคล่องแคล่วดีกว่ากลุ่มควบคุม (12.95 วินาที) และเมื่อเปรียบเทียบภายในกลุ่มทดลอง พบความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในกลุ่มทดลอง โดยมีค่าเวลาความคล่องแคล่วว่องไวลดลงจาก 13.16 วินาที (ก่อนเรียน) เป็น 12.27 วินาที (หลังเรียน) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีกิจกรรมที่กระตุ้นการเคลื่อนไหวแบบจับปล้นตามธรรมชาติของวิชากระบี่กระบอง เช่น การก้าวเท้าเข้าตีและการโยกตัวหลบหลีกในขั้นตอนการฝึกคู่ ซึ่งแตกต่างจากการเรียนแบบเดิม ที่เน้นการยืนสราดเป็นหลัก การที่นักเรียนได้ปฏิบัติซ้ำในบรรยากาศการแข่งขันแบบกลุ่มร่วมมือ จึงช่วยพัฒนาการทำงานของระบบประสาทสั่งการและกล้ามเนื้อได้ดีกว่า ความคล่องแคล่วว่องไวที่เพิ่มขึ้นนี้สอดคล้องกับความต้องการของวิชากระบี่กระบอง ซึ่งเป็นศิลปะการต่อสู้ที่ผู้เล่นต้องมีปฏิกิริยาตอบสนองที่รวดเร็ว การที่กลุ่มทดลองใช้เวลาลดลงเหลือ 12.27 วินาที สะท้อนถึงการพัฒนาสมรรถภาพที่เป็นรูปธรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของ Apiwongngam (2018) ที่พบว่าการใช้รูปแบบการฝึกที่เหมาะสมส่งผลต่อสมรรถภาพทางกายของผู้เรียนวิชากระบี่กระบองอย่างมีนัยสำคัญ

4. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของการจัดการเรียนการสอนโดยรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ด้านการพัฒนาสมรรถภาพทางกายในระดับมากที่สุด ด้านครูผู้สอนในระดับมากที่สุด ด้านผู้เรียนในระดับมากที่สุด ด้านการมีส่วนร่วมและปฏิสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก ด้านรูปแบบการสอนในระดับมาก สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้เชิงรุกช่วยกระตุ้นแรงจูงใจและความสนุกสนานในการเรียน การที่นักเรียนเห็นคุณค่าในบทบาทหน้าที่ของตนเองภายในกลุ่มช่วยสร้างจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อการฝึกซ้อม ส่งผลให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเองมากกว่าบรรยากาศการเรียนแบบปกติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Thongmak and Khamthoon (2023) เรื่องผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาในรายวิชากระบี่กระบองที่มีต่อความสนุกสนานของนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มทดลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยความสนุกสนานสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลการประเมินความสนุกสนานในการเรียนของนักเรียนโดยรวมมีความกระตือรือร้นในการเรียน และมีความสนุกสนานในการเรียนรู้ เนื่องจากการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทางการจัดการเรียนรู้เชิงรุกมีความหลากหลาย ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน และมีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้เป็นสื่อการเรียนรู้ ซึ่งเป็นผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลาย มีความสนุกสนาน กระตุ้นความสนใจอย่างต่อเนื่อง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมากขึ้น มีกระบวนการเรียนรู้เป็นกลุ่ม พึ่งพาอาศัยกัน ทำให้สนุกสนานในการเรียนและการปฏิบัติมากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Phungsai and Kaewjarasvilai (2014) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่มีต่อเจตคติในการเรียนพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมทำให้นักเรียนมีเจตคติในการเรียนพลศึกษาอยู่ในระดับสูง และพฤติกรรมของนักเรียนอยู่ในระดับดี 2) นักเรียนมีเจตคติก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนเดียว (โรงเรียนศรีบุญยานนท์) ผลการวิจัยจึงอาจมีข้อจำกัดในการสรุปอ้างอิงไปยังบริบทโรงเรียนที่มีความพร้อมแตกต่างกัน

บทความวิจัย

การพัฒนาแบบการสอนวิชากระบี่กระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไว

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

2. งานวิจัยนี้มุ่งเน้นทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวผ่านแบบทดสอบ ICSPFT Shuttle Run เพียงอย่างเดียว ซึ่งยังไม่ครอบคลุมองค์ประกอบสมรรถภาพทางกายด้านอื่นที่จำเป็นต่อกีฬากระบี่กระบอง เช่น ความอดทนของกล้ามเนื้อหรือความอ่อนตัว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 รูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนวิชากระบี่กระบองหรือพลศึกษาประเภทกีฬาต่อสู้อื่นๆ เพื่อแก้ปัญหาผู้เรียนขาดแรงจูงใจได้

1.2 ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการออกแบบสถานการณ์ ให้มีความหลากหลายเพื่อกระตุ้นสมรรถภาพทางกายของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

1.3 ควรบูรณาการเทคนิคช่วยจำหรือสื่อมัลติมีเดียร่วมด้วยเพื่อให้ผู้เรียนจดจำทักษะที่มีความซับซ้อนได้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ขยายระยะเวลาการวิจัย เพื่อศึกษาผลกระทบของรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือที่มีต่อ สมรรถภาพทางกายในองค์ประกอบอื่นๆ (เช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ, ความทนทานของกล้ามเนื้อ, ความอ่อนตัว, และความทนทานของระบบหัวใจและหลอดเลือด) ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการเล่นกระบี่กระบอง และอาจต้องใช้เวลาในการพัฒนา

2.2 ศึกษาเปรียบเทียบกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมืออื่น ๆ เพื่อค้นหารูปแบบที่เหมาะสมที่สุดสำหรับวิชากระบี่กระบอง

2.3 สร้างนวัตกรรมที่ช่วยในการเพิ่มสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวเพื่อใช้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอน

เอกสารอ้างอิง

- Apiwongngam, R. (2018). *The use of Krabi-Krabong club hitting exercises on the physical fitness of Chiang Mai University students* [Master's thesis, Chiang Mai Physical Education Institute].
- Aphichitrakul, T., Wiratsethasin, K., & Muangsiritham, P. (2020). Effects of cooperative physical education learning management on unity and academic achievement of lower secondary school students. *Journal of Educational Measurement*, 37(101), 60.
- Chawisuttigul, A. (1995). *7 major principles of self-defense: Document No. 2 Science and Art of Krabi-Krabong*. Chiang Mai Physical Education Institute.
- Chunhahotianan, S., & Yamngamruea, W. (2022). Cooperative learning management in physical education to enhance life skills for Grade 6 students at Pibuloppatham School. *Journal of Health, Physical Education, and Recreation*, 48(1).
- Dyson, B., & Grineski, S. (2001). Using cooperative learning structures in physical education. *Journal of Physical Education, Recreation & Dance*, 72(2), 28-31.

บทความวิจัย

การพัฒนาแบบการสอนวิชาการกระบองโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบร่วมมือและผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคล่องแคล่วว่องไว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A KRABI KRABONG TEACHING MODEL USING COOPERATIVE ACTIVE LEARNING AND ITS EFFECTS ON ACADEMIC ACHIEVEMENT AND
AGILITY IN GRADE 7 STUDENTS

- Phomma, P., & Tingsabhat, S. (2023). Effects of cooperative physical education learning management with TAI technique on the development of football skills and sportsmanship of upper secondary school students. *Journal of Health, Physical Education, and Recreation*, 49(3).
- Phungsai, A., & Kaewjarasvilai, T. (2014). Effects of participatory learning management on attitudes towards learning physical education of Grade 11 students. *Silpakorn Educational Research Journal*, 6(1).
- Promboon, S. (1997). *Theory of participatory learning*. Idea Square Press.
- Samahito, S. (2013). *Physical fitness tests and norms for Thai people aged 19-59 years*. Bureau of Sports Science, Department of Physical Education, Ministry of Tourism and Sports.
- Srisamut, W., Prasantree, T., & Anantarak, M. (2014). A comparison of academic achievement in physical education on basic football skills and emotional control of Grade 6 students between cooperative learning with JIGSAW technique and traditional learning. *Journal of Nakhon Phanom University*, 4(3).
- Thongmak, S., & Khamthoon, P. (2023). Effects of physical education learning management using cooperative learning on academic achievement in volleyball course of Grade 9 students. *Rajapark Journal*, 17(54), 252-266.